

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 47

24. listopadu 2013

Cena: 8 Kč

DEN VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ U SV. MIKULÁŠE NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ

Ministr obrany Ing. Vlastimil Picek

Mimořádnou pozornost věnuje Církev československá husitská **Dni válečných veteránů**, který se slaví 11. listopadu u příležitosti konce 1. světové války a je rovněž výročním úmrtí člena naší církve, studenta Jana Opletala.

Již po šesté uspořádala pražská diecéze naší církve a náboženská obec Praha 1 – Staré Město bohoslužbu a slavnostní shromáždění, a to v předvečer, 10. listopadu v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. Na význam připomínaných událostí se snažíme upozornit i širší veřejnost a na tato setkání jsou proto zváni také zástupci státu, politické-

ho a společenského života, příslušníci Armády ČR, Čsl. obce legionářské, České obce sokolské, Českého svazu bojovníků za svobodu, Hasičského záchranného sboru, Masarykovy společnosti a dalších organizací. Tento rok se setkání zúčastnil mj. i ministr obrany Ing. Vlastimil Picek, předseda Společnosti M. R. Štefánika PhDr. Vojtěch Čelko, náčelník gen. štábu genpor. Ing. Petr Pavel, MA., hlavní kaplan AČR plk. Mgr. Jan Kozler a plk. dr. Eduard Stehlík.

Bohoslužby v Chrámu sv. Mikuláše vedl patriarcha naší církve ThDr. Tomáš Butta, Th.D., biskup pražský

doc. ThDr. David Tonzar, Th.D., a biskup olomoucký MUDr. Rudolf Göbel, jenž pronesl výstižné kázání. Církev důrazem na zmíněné tradice vyjadřuje své přesvědčení, že ochota k oběti za druhé či k jinému nadosobnímu cíli odráží především zápas duchovní a že **je přímo naší povinností na tyto statečné naší nedávné historie vzpomínat a vracet jim čest, která jim náleží.**

Je naší povinností **upozorňovat na skutečnost, že svoboda není samozřejmostí** a v případě ohrožení je nutno ji bránit – tak, jak to vnímali i naši **BRATŘI** – hrdinové, stojící na straně slabých a ohrožených. **red**

Ze 146. zasedání ústřední rady

Listopadové zasedání ústřední rady se konalo 9. 11. tentokrát v Brně, v penzionu Zahrada (Diecézní středisko Lipová).

Ústřední rada schválila Dohodu o spolupráci s Českobratrskou církví evangelickou při přípravě 600. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa; koordinátorkou této spolupráce byla za naší církve jmenována sestra dr. Hana Tonzarová. Rovněž pověřila Mgr. Petra Číška funkcí koordinátora obnovy Památníku M. Jana Husa v Husinci. Ústřední rada schválila rozdělení rozhlasových přenosů bohoslužeb naší církve v příštím roce: 5. 1. – brněnská diecéze, 21. 4. (Velikonoční pondělí) – pražská diecéze, 8. 6. (svatodušní svátky) – olomoucká diecéze, 6. 7. – Betlémská kaple, 21. 12. – plzeňská diecéze.

ÚR také vzala na vědomí usnesení biskupské rady, že duchovní budou od příštího roku zasílat údaje o křtěn-

cích jednotlivým biskupům, aby s nimi mohl i biskup pastoračně pracovat. Rovněž stanovila princip vystupování duchovních ve sdělovacích prostředcích. V případě, že duchovní žádá o službu v jiné náboženské obci nebo jiné diecézi, než ve které je ustanoven, musí – v souladu s řádem duchovenské služby – tuto skutečnost oznámit místně příslušnému faráři a biskupovi dané diecéze, stejně jako svému biskupovi a vikáři. Dále se ústřední rada zabývala problematikou obnovy areálu Škodějov a zajištěním jeho správy. Jednala také o otázkách spojených se současným stavem a budoucím směřováním Diakonie a misie ČČSH.

Na základě doporučení komise pro hospodářské zabezpečení církve schválila znění návrhu na novelizaci Řádu duchovenské služby, který předkládá k rozhodnutí církevnímu zastupitelstvu. Podrobná diskuse byla

vedena o možnostech záchrany nemovitostí ve střediscích náboženských obcí, kde již nemají sílu se o ně starat.

Ústřední rada také rozhodla, že v příštích letech si editorskou přípravu kalendáře Blahoslav vezme na starost vždy jedna diecéze. Kalendář pro rok 2015 bude připravovat plzeňská diecéze pod vedením br. biskupa Mgr. Filipa Štojdla. Dále ústřední rada projednala možnost distribuce Českého zápasu a některých publikací Blahoslavu ve veřejné křesťanské distribuční síti.

Schválila udělení jáhenského svěcení ses. Bc. Anně Kamarýtové, ses. Miroslavě Zítové a bratru JUDr. Mgr. Vlastimilu Fidlerovi.

Velice děkujeme brněnské diecézi za pozvání do Brna a její pohostinnost, která velmi přispěla k bratrské a dělné atmosféře celého jednání ústřední rady. **Jana Krajčířková**

SBOR SPASITELE V NETVOŘICÍCH

Sbor Spasitele, kostel Církve československé husitské v Netvořicích, byl prohlášen kulturní památkou rozhodnutím Ministerstva kultury ČR ze srpna tohoto roku, po dvaceti letech od prvního podání návrhu. Stal se tak po kostele Nanebevzetí Panny Marie a faře Římskokatolické církve třetí kulturní památkou v Netvořicích. K rozhodnutí ministerstva vedl nejen čistý architektonický styl budovy, ale také to, že stavba kostela se dochovala ve své původní podobě a s původními prvky bez pozdějších zásahů.

Sbor Spasitele byl v Netvořicích postaven v průběhu roku 1937 a byl výsledkem mohutné dobrovolné práce a darů členů církve i dalších obyvatel Netvořic a okolních vesnic. Finanční prostředky byly ze sbírek věřících a darů 15 tisíc korun od Spolku rodáků z Netvořic a okolí. Potřebný materiál na výstavbu si opatřila rada starších sama a zdarma jej na stavbu dovezli členové církve. Na samotnou výstavbu kostela postačily čtyři měsíce – 25. dubna 1937 byla stavba zahájena a téhož roku 28. září byla otevřena slavnostní bohoslužbou. Autorem projektu byl architekt L. Čapek z Prahy, stavitelem A. Budil z Kr-

hanic. Sbor byl vybaven cennou uměleckou výzdobou. Autorem obrazu Krista kráčejiho s učedníky v obilném lánu „Šli za ním“, umístěného v čele sboru, byl malíř F. Pojkar z Jenišovic, na oltář zhotovil plastiku „Utišení bouře“ sochař Kotyza. Spolek rodáků z Netvořic pořídil pro sbor dva zvony se jmény Jiří z Poděbrad a Prokop Veliký, které poprvé zazněly při úmrtí prezidenta T. G. Masaryka 14. září 1937. Zvon Jiří z Poděbrad byl z věže sejmuto a odvezen v době válečné.

I dnes je o kostel dobře pečováno a je udržován v dobrém stavu především z darů věřících, příspěvků od obce Netvořice, které záleží na stavu významných staveb v Netvořicích, a prostředků od pražské diecéze naší církve. Řada potomků dárců a pomocníků při stavbě kostela patří i dnes mezi členy církve a snaží se svému kostelu pomáhat. Největší zásluhu o jeho udržování a správu však má sestra farářka Marie Tichá, která zde i v Neveklově působí obětavě téměř 52 let od 1. ledna 1962.

Bohoslužby, na které vás srdečně zveme, se zde konají každou první a třetí neděli v měsíci od 9 hodin.

Libuše Benešová

Homileticko-exegetický seminář k adventním textům

Naukový odbor ÚÚR srdečně zve všechny duchovní, případně i laiky k účasti na již tradičním homileticko-exegetickém semináři k výkladu adventních textů. Uskuteční se ve středu 27. listopadu od 9.30 hodin v budově ústřední rady v Praze-Dejvicích (Wucherlova 5). Seminář se koná ve spolupráci s HTF UK a texty přijdou vykládat doc. Jiří Beneš a dr. Jiří Lukeš. Přihlášky zasílejte na adresu naukového odboru: kristyna.mlynkova@ccsh.cz.

Nebeská zahrada

Boh sa prechádzal po vesmírnej záhrade

**Bol nesmierne očarený jej krásou,
rozsypaný po nebi hviezdy**

**Potom stvoril človeka na zemi
a zaspal na dlhé roky**

**Ked' sa prebudil, zavolať si anjela
k sebe a hovoriť mu**

**– Ak do minúty všetky hviezdy z oblohy
pozbieraš, urobím ťa najväčším v mojom
kráľovstve...**

Anjel sa zahľadel na oblohu

**Hviezd bolo veľké množstvo, tak pokrútil
hlavou**

**Boh sa nad veľkoleposťou svojej práce
usmieval**

A anjel povedal

**– To nedokážem, to by som naozaj nemal sil
urobiť...**

Boh spokojne pokyvoval hlavou

**– Zbral by som človeka na zemi všetky jeho
sny, lebo ony smerujú k hviezdám**

**Vzal by som mu nebeské ornamenty
a odvahu hľadiť do výšin**

**Odniesol by som jeho túžbu rásť a vidieť
svety, ktoré ho presahujú...**

Nie, Bože, to nevládzem urobiť

**Ked' to Boh počul, dýchol na anjela
silou lásky**

**V tej chvíli ho učinil najväčším
vo svojom kráľovstve**

Juraj Dovala

Z kazateľského plánu

Poslední neděle po svatém Duchu

**Panovat bude od moře až k moři, od Řeky do dálav země.
Všichni králové se mu budou klanět, všechny národy mu
budou sloužit.**

ŽALM 72,8.11

První čtení: Jeremjáš 23,1–6

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VII):

2. Aby nás k moudrosti a zralosti vedl a dal nám uvědomit si pravý smysl života, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom správně nakládali s časem, který nám zde na zemi je dán, a Boží vůli se řídili, modleme se Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, povzbud' svůj věřící lid, aby se tebou nechal vést a nebál se kráčet v požehnaných šlépějích tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Koloským 1,13–20

Evangelium: Lukáš 23,33–43

Verš k obětování: Daniel 7,14

Verš k požehnání: Lukáš 19,38

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, pamatuj na nás a přijmi nás pro oběť tvého Syna, abychom se mohli těšit z toho, že na nás dopadá odlesk jeho královského majestátu! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 29, 34, 39, 73, 82, 155, 205

A KDE JE TEDY PEKLO?

Jedna gymnazistka v Německu při misijním kázání Wernera Gitta měla dotaz: „Můžete mi přírodovědecky dokázat, že existuje peklo?“

Věda má své hranice. Pokud jsou překročeny, přestává být vědou a stává se pouhou spekulací. Někteří lidé však neuznávají jiný druh poznání než vědecké. Říkají, že cokoliv je mimo vědu, nemůže být pravdivé, je subjektivní a nejisté. Ovšem jejich základní premisa, že pravda je jenom ve vědě, není vědecky dokazatelná, je to jen jejich subjektivní stanovisko. A podle samotné jejich poučky nemůže být pravdivé, protože nepochází z vědeckého bádání. Je to argument, který potírá sám sebe...

Z našeho křesťanského hlediska se však o existenci pekla přece jen můžeme něco dovědět.

Skutečnost pekla můžeme spatřit na kříži Golgoty. Pokud by se všichni lidé dostali automaticky do nebe, tak by kříž byl zbytečný. Pokud by existovalo nějaké jiné náboženství nebo nějaká jiná cesta, jak získat spasení, potom by Bůh nenechal zemřít svého milovaného Syna na kříži.

Na kříži můžeme zřetelně vidět, že peklo existuje. Bůh zde učinil všechno, abychom se tam nedostali. Totiž naše hříchy vzal na sebe. Ve svém Synu se za nás obětoval. A na nás je, abychom za to byli vděční.

Kde se však vzalo peklo? V knize Genesis čteme: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.*“ Kde je tedy peklo? V listě Judově 1,6 stojí: „*Také anděly, kteří si nezachovali své vznešené postavení, ale opustili určené místo, drží ve věčných poutech v temnotě pro veliký den soudu.*“ Rovněž ve 2. listě Petrově 2,4 můžeme číst: „*Vždyť Bůh neušetřil ani anděly, kteří zhřešili, ale svrhl je do temné propasti podsvětí a dal je strážiti, aby byli postaveni před soud.*“

Na základě Písma lze tedy předpokládat, že tak jako člověk nezůstal věrný Bohu a zhřešil, před ním zhřešili již někteří andělé a stali se Božími nepřáteli – demony. Vyvolávají nedůvěru vůči Bohu a z lidí se snaží činit jeho nepřátele, jako jsou oni sami: Démon v podobě hada řekl ženě: „*Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?*“ (Gn 3,1)

JEŽÍŠ VŠAK NAD DÉMONY VÍTĚZÍ:

V synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „*Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.*“ Ale Ježíš mu pohrozil: „*Umlkni a vyjdi z něho!*“ Nečistý duch jím zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a jeden druhého se ptali: „*Co to je? Nové učení plné moci – i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.*“

A pověst o něm se rychle roznesla všude po celé galilejské krajině. (Marek 1. 23-28)

Ježíšovo vzkříšení komentuje apoštol Pavel slovy: „*Kde je teď, smrti, to tvé vítězství? Kde je teď, peklo, ta tvá zbraň?*“ (1K 15.55; novodobý překlad zvaný Nová bible kralická).

Kazatel Timothy Keller z Manhattanu uvádí: Dnešní člověk často řekne: „Milující Bůh by nepřipustil existenci pekla.“ Avšak podle biblického výkladu se hříchem vydělujeme z přítomnosti Boha, zdroje veškeré radosti, vši lásky, moudrosti a všeho dobrého. Pokud bychom jeho přítomnost beze zbytku ztratili, bylo by to peklo, ztratili bychom schopnost dávat a přijímat lásku a radost. Běžným biblickým symbolem pekla je oheň. Oheň dezintegruje, působí rozpad. Rozpad duše začíná mrzutou náladou, vytváří sebestřednost. Víme, jak sobectví a zahleděnost do sebe vede k bolestné zatrpklosti, nesnesitelné závisti, úzkosti a paranoidním myšlenkám. Smrtí náš život nekončí, ale bude věčně pokračovat ve spirituální formě. Peklo pak představuje trajektorii duše pohroužené do sebe samotné, žijící v izolaci a obviňující své okolí i samotného Boha. Proto je peklo peklem, protože trvá na věky věků.

Petr Hladík

RST NO Praha-Nové Město

Nad Písmem

POKUŠENÍ NA KŘÍŽI

Proč čteme těsně před adventem pasáž o ukřížování? Snad proto, abychom znovu promýšleli hloubku a význam té události.

Co pro mne znamená utrpení a smrt Ježíše? Budu hledat Boží tvář, jeho znamení, zkusím mu otevřít „srdce“, odhodím starou vinu, budu čekat. Dnes se mi připomíná základ mé víry: Kristova oběť.

Tisíce umíraly na křížích a jiných mučidlech, nespravedlivě, nevině.

Jen ta jedna smrt se však může stát obětí za jiné, za svět. Když umírá Bůh sám. Bůh v Ježíši vzal na sebe lidskou bižu, zlo, smrt. A člověk v Ježíši vzal na sebe to důležité: pokoru a poslušnost. A to nebylo vůbec samozřejmé, to byl boj.

Od počátku Kristovu cestu doprovází pokušení: na poušti k moci, slávě, bohatství. Později v úspěchu a oblíbě lidu. Možná i jinak: zařídí si normální život, rodinu, přizpůsobí se podmínkám, neprovokuj, nevyčnívej! Když pak začne mluvit o utrpení, je mu „satanem“ ten, kdo ho chce bránit. Zakusil na sobě všechna pokušení jako my (Žd 4,15), a to v míře, jakou si nedovedeme ani představit. Zápas v Getsemáne nám to ukazuje: Otče, já to nechci! Možná až dlouho potom zazní: *Ne jak já, ale jak ty chceš...* První a poslední pokušení: Jsi-li Syn Boží... poprvé zaznívá už na poušti. Naposled na kříži.

Zastávám se staršího filmu *Poslední pokušení Krista* (1988, M. Scorsese, předloha N. Kazantzakis, hudba P. Gabriel), ač ho mnozí křesťané odsoudili pro nesoulad

s evangeliem a mnohé církve zakázaly. Ježíš je v něm člověk plný pochybností, má svoje sny a touhy, svou práci (vyrábí pro Římany kříže!). Chce si zařídít normální život, rodinu, děti... a do toho mu stále vstupuje Bůh jako nutkavá touha poslechnout a něco dělat, kázat, mít učedníky – končí to logicky na kříži. Tam má vidění sama sebe jako starého, šťastného muže, kolem vnoučata...

Odmítá tenhle sen jako ďábelskou lest (zas ten ďábel z pouště) a scéna končí syrovou realitou umírání. Jen v oparu v dáli nějaký pastýř vede stádo ovcí... Ďábelská lest v evangeliu zní z úst lidí, možná i nejbližších: zachraň sebe i nás, jestli jsi Mesiáš! Sestup z kříže, pak uvěřím... Nemám nejmenší pochybnost, že to ještě mohl udělat a zachránit se (Bůh by pak volal: „Synu můj, proč jsi mě opustil?“ a nebylo by napsáno žádné evangelium, žádné

vzkříšení, žádné spasení. To skutečně hrozilo). On poslechl. V tom je velikost a jedinečnost poslušnosti Božího Syna. Tajemství Kristova kříže jako dobrovolné oběti.

Nedopustil se hříchu (Žd 4,15). Jinak řečeno, obstál v pokušeních. Proto smíme přistoupit směle k trůnu milosti – jinými slovy, i když my jsme neobstáli, s ním ještě můžeme začít znova.

Na křížích viseli s Ježíšem dva zločinci. Obraz pro nás:

Lotr č. 1 – Zachraň sebe i nás, jestli jsi Mesiáš! Ukaž, co umíš, pak budu věřit, pomoz mi, pak přijdu do kostela, projev svou moc, aby to bylo vidět!

Lotr č. 2 – My jsme odsouzeni spravedlivě. Jsem bídný člověk, všechno jsem zkazil, nemám na nic nárok, jen prosím, buď shovívavý. V obou se poznávám. Oba mám v sobě.

Příjď. Advent. František Tichý

L 23,33-43

Bože,

**v Ježíši hledám tvou tvář,
prosím, ved' mne.**

Uč mě poslušnosti a pokoře tvého Syna.

Dávej se poznat dalším lidem,

našemu národu a všem v naší vlasti.

Požehnej každé dobré službě své církve.

Amen.

NAŠE RECENZE

Juraj Jordán Dovala:

Som Husákovo dieťa,

Bratislava: Limerick 2012, 304 s.

Řekneme-li, že farář Juraj Jordán Dovala vešel v obecnější známost, když byl letos na jaře zvolen šestým brněnským biskupem, je to pravda jen částečná, neboť už předtím – a to docela mimo úzké konfesní mantinely – si získal respekt svou hudební a především literární tvorbou. A dá se odhadnout, že v uplynulém desetiletí pravidelně publikující kněz, který již čtenáři nabídl moderní pohádku *Kórkar* (2005), básnické sbírky *Ticho* (2007, česky letos pod názvem *Pozvání do ticha*), *Katedrála* (2008), *Kyrie eleison* (2011) či soubor meditací *Chrám uprostřed trhoviště* (2012), vzbudí i knihou s názvem *Som Husákovo dieťa* širokou odezvu. Dílo, jímž se premiérově pouští na půdu beletrie, je totiž v jeho dosavadní tvorbě nepochybně čtenářsky nejvstřícnější.

Záměr již zkušeného spisovatele v tom ovšem není, Husákovo dieťa je ve skutečnosti juvenilní román, který ležel od roku 1999 v autorově šuplíku. Hledali-li bychom jeho místo v kontextu Dovalovy psané tvorby, našli bychom je logicky poblíž *Kórkaru*, který na žánrovém půdorysu pohádky a ovšem s vyšší mírou stylizace řeší blízké téma hledání vlastní identity. Husákovo dieťa se od něj liší především formou realistického generačního románu, která je v kontextu současné česko-slovenské literatury řadí k nepříliš široké skupině autorů, jakými jsou Jáchym Topol, Petra Hůlová, nebo, dejme tomu, Jaroslav Rudiš či Jiří Hájiček.

Ústředním hrdinou románu, který se ke generační výpovědi hlásí už svým názvem, je Jozef Haman, chlapec vyrůstající v průměrné rodině uprostřed normalizačního bezčasu, avšak s intuitivním smyslem rozpoznat bez-

pátečnost systému. Ocítá se záhy v partě podobně smýšlejících mladých rebelů, kteří odpor k totalitnímu režimu vyjadřují obdivem k rockové hudbě, jež svou pozicí na hraně dobové legality směřovala své přemýšlivé vyznavače ke světu perzekvované nonkonformní subkultury. Jozef se jako mladá „mánička“ dostává do problémů v duchu slavného výroku Andreje Stankoviče „kdo se liší, ten je sviňák“: doma, ve škole a v učení (pro odpor k oficiálnímu vzdělání se Jozef rozhodl vyučít čišníkem) před samotnou revolucí, ale situace se příliš nemění ani po ní, neboť odlišnost je v očích majority podezřelá asi v každém společenském systému. Tím spíš, dostane-li se hrdina do extrémního, k sociálně patologickým projevům tíhnoucího a k systematickému potlačování elementární lidské důstojnosti zaměřeného prostředí základní vojenské služby první půle 90. let. Autor věnuje jednomu roku, který Jozef na vojně strávil, plnou třetinu románu, což se může z hlediska jeho kompozice jevit jako nadměrné, na druhou stranu se však jedná o pasáž čtenářsky sugestivní a v rámci žánru generačního románu dokumentárně a sociologicky účelnou. V závěrečné třetině knihy (*Kanáal a kláštor*) se ocitáme v (česko)slovenské realitě 90. let, k níž vedle výrazného sociálního akcentu (*skorumpovanost' spoločnosti sa dá merať správaním policajtov k najposlednejším žobrákom, čo v potravínach obchodných domov kradnú rožky*) náleží i motiv porevolučního vystřízlivění spojený s nástupem nacionálně populistické politické reprezentace na Slovensku po roce 1993. Kamuflování jmen jejich představitelů (Mesiar/Mečiar, Slopaj/Slota) jeví se ovšem – už pro svou průhlednost – jako zbytečné. Dospělého Jozefa nacházíme v této části rozkročeného mezi smutné doupě narkomanů, k ně-

muž je vázán svými undergroundovými kořeny, a klášterní celu kapucinského mnicha Ondreja, kam jej přitahuje sice skeptická, pochybovačná a kritická, ale zároveň hluboce upřímná touha seznámit se s vírou, Bohem, snad i církví.

Jozefův vnitřní přerod není snadný, kromě moudrého a vzdělaného Ondreja jej přerývavou konverzí nikdo neprovází, ostatně hrdinovy myšlenky nejlépe utřídí čas poustevnického osamění, jehož obrazy odkazující k Dovalově meditativní tvorbě román rámuje. Ale mimo jiné právě v opatrné optimistické naději, již nabízí místo proklamativního happy endu, je tento generační román pravdivý. Neboť hledání víry není pro generaci dospělých Husákových dětí snadné: často ji nemohou sdílet se svými rodiči ani blízkými, často zápasí s tím, že se svobodou po roce 1989 přišel i čas, v němž je pokus o zakotvení v nadosobní Pravdě konfrontován s obecně přijímanou tendencí dopřát každému právo na subjektivní pravdu.

V těchto souřadnicích se J. Haman pohybuje jako svého druhu pozorovatel, neprojevuje se zprvu jako výrazná individualita, nýbrž se orientuje a dozrává k tomu, aby časem mohl jako ucelená osobnost svým osobním příkladem proměňovat. A pakliže se to Jozefovi nakonec v bezútesném světě závisláků daří, tak je současný a skutečný v tom, že se jedná o úspěchy spíš dílčí.

Juraj Dovala tímto věrohodným generačním portrétem, fakticky svou prvotinou, potvrdil svůj literární talent. Nezbyvá než doufat, že povinnosti biskupského úřadu, jehož vážnost autora – po mém soudu zcela zbytečně – přiměla autentické vulgární výrazivo knihy cudně zakrýt tečkami, nezabrání, aby své literární a muzické obdarování dál rozvíjel.

Marcel Sladkowski

Z NÁZORŮ NAŠICH ČTENÁŘŮ

Reakce na článek „Jsou si všechna náboženství rovna?“ (č. 36)

„Hledá-li člověk Pravdu, je moudrý. Myslí-li si, že ji našel, je bláhový.“
Velmi dlouho jsem hledala odvahu, abych i já vyjádřila svůj názor. Některé články mě k tomuto kroku donutily. Celý můj život byl spjatý s církví. Jako dítě jsem zde byla pokřtěna, odříkávala básničky, nechala pokřtít i své děti. Roky ubíhaly a život přinášel věci dobré i ty méně dobré. K těm druhým patří i má nemoc. Byla přítomna dlouho, ale její vrchol nastal před mým čtyřicátým rokem. Bylo to zlé, velmi zlé. Léky, několikaměsíční neschopnost, psychoterapie. Léky jsou jen berlička, člověk musí vstát a jít. Zvláště, když zde jsou děti; ty potřebují, aby jejich máma byla zdravá. Na jedné z terapií mně byla doporučena jóga. Pomalu jsem začínala ovládat své tělo, postupem času i nabouranou psychiku. Kdo to nezažil, chápe jen těžko. V době, kdy je člověk u dna a má odříkávat, že není hoden, že je plný vin a hříchů, to těžce zkoušené psychice příliš nepomůže. Ale ke mně začali přicházet lidé, události, knihy. Ze všech uvedu přednášky manželů

Tomášových, na které jsem jezdila do Prahy. Vyprodaná Lucerna, pozdě přichází seděli na batůžcích na zemi. Dva lidé v pokročilém věku, mluvící o Bohu i Ježíši, na jejichž přednášky jezdili lidé z celé republiky. Čím to? Možná proto, že buddhismus je náboženství, kterého si velmi vážili. Lidé, kteří neměli to štěstí a narodili se tam, kde na cestě k Bohu je třeba Buddha, nám nejsou rovni? Vzdělání, které pochopitelně nemají, vyvažují laskavostí, soucitem, láskou k člověku. Ano, my máme vzdělání, ale jsme proto moudřejší? Jak je vidět, hodnotíme lidi hlavou, oni srdcem. Je to méně? Vždy jsem měla pocit, že by se buddhismus a křesťanství měly vzájemně prolínat tak, aby toto učení lidstvo vzájemně spojovalo, a ne rozdělovalo. Z některých článků, které nadřazují křesťanství, je mi smutno. Jeden mudrc vše vyjádřil větou: „Všechna náboženství rostou na jednom stromě.“ Ano, Bůh je jenom jeden a my spějeme k němu, ke svým kořenům, tam, kde jsme doma. Závěrem jednu moudrost: „Více než ruce sepjaté k modlitbě k Bohu, potěší ruka podaná ku pomoci.“
Jana Vostřelová

Jedině za Tebou

Jedině za Tebou, Bože, mohu přicházet se svými otázkami – Ty, má naděje. V nesčetných nocích jsem neutěšen přicházel za Tebou a Tys mi byl světlem a útěchou. Slitoval ses nad mou hlubokou nevědomostí. Tam, kde panovalo sobectví, probudil jsi velkomyslnost. Mé uspané svědomí jsi zase probudil, posílil jsi mou malou víru a odpustil všechny viny. Nemohu ani povědět, jak často jsem přicházel za Tebou v pláči nebo v radosti. Pokaždé však čekám plný naděje na další setkání s Tebou.

Modlitba z Číny
Z němčiny přel. Z. S.

OLOMOUCKÝ SBORNÍK O CÍRKVI

Zájemci o dějiny naší církve jistě vědí, že důležitým centrem pro jejich badatelské aktivity je Olomouc, působiště významných archivářů Jitky Balatkové a Bohdana Kaňáka. Jejich práce pro církev se odráží také na stránkách *Olomouckého archivního sborníku* vydávaného olomouckou pobočkou Zemského archivu v Opavě a Státním okresním archivem v Olomouci, tedy institucemi, s nimiž jsou jmenovaní historikové úzce spjati.

Zalistujeme-li v posledních dvou číslech sborníku, narazíme v nich hned na tři články vztahující se k dějinám Církve československé husitské. Autorkou dvou z nich je muzikoložka Ingrid Silná, která do devátého ročníku sborníku (2011) přispěla textem *Pěvecký sbor v Husově sboru v Olomouci*, do desátého (vydán roku 2012) článkem *Pěvecký sbor v Husově sboru ve Velké Bystrici*.

Autorka oběma texty, v nichž zevrubně popisuje vývoj obou hudebních těles, navazuje na svou monografii *Chránový pěvecký sbor Církve československé husitské v Olomouci-Hodolanech*, vydanou v roce 2010.

Ingrid Silná pro své práce využila jak archivních pramenů přísluš-

ných náboženských obcí, tak i zásadního archivního fondu Diecézní rady Církve československé (husitské) Olomouc, který zpracovala a badatelské veřejnosti tak zpřístupnila Jitka Balatková. Svou zkušenost se zpracováním prvořadého historického materiálu depopované po dohodě s církví ve státním archivu popsala v článku *Prameny k dějinám Církve československé husitské v olomoucké pobočce Zemského archivu v Opavě* v desátém ročníku Olomouckého archivního sborníku (2012). Rozsáhlý fond olomoucké diecézní rady je dnes klíčovým zdrojem informací (nejen) k počátkům a prvním desetiletím ČČS na Moravě a na Slovensku a kromě toho představuje vzorově uspořádaný archivní fond pro daný typ a velikost původce. Jitka Balatková nedávno dokončila zpracování fondu Diecézní rady v Ostravě, který s předešlým úzce souvisí. Také v tomto případě lze očekávat, že inventář fondu, stejně jako je tomu u fondu olomoucké diecézní rady, bude uveřejněn na webových stránkách Zemského archivu v Opavě a stane se tak svou fundovaností i snadnou dostupností nedocenitelnou badatelskou pomůckou.
kow

Konference o indiánech pohledem teologa

Na Filosofické fakultě UK se konala konference nazvaná „*Revitalizace, zachování a utváření kulturní identity nativních amerických indiánů*“. Otázka, jak mohou dnešní indiáni svou kulturu zachovávat a rozvíjet v moderní společnosti, je v zemích Ameriky stále aktuálnější. Všichni jsou občané státu, ale moderní doba si stále více uvědomuje význam kulturní plurality. Ukazuje se, že je dokonce problém, jak definovat, co to je národní identita. Existují pojetí silná – **esencialistická**, totiž že osoby a skupiny mají svou identitu, aniž o tom vědí, anebo pojetí slabá – **konstruktivistická**, podle kterých si lidé a společenství kulturu sami vytvářejí, a ta je tím pádem nestabilní. Například v některých státech USA je velká snaha uchovat původní indiánské jazyky živé, tedy aby jimi původní společenství aktivně mluvila. Aktivisté přijíždějí do rezervací a mají v tomto směru odhodlání, vzdělání i peníze. Ale jejich snaha leckdy naráží na nezájem těch, kterým chtějí pomoci. „K čemu je dobré mluvit původním jazykem?“ „A kolik mne to bude stát?“ Takovéto otázky slychají stále. A tím pak nastává paradoxní situace, kdy se indiáni učí svůj původní jazyk ve škole, ale v praxi se s ním již nesetkávají. Přičemž celé to úsilí ještě komplikují „žabomyši“ války mezi jednotlivými rodinami. Snaha z vnějšku jim pomoci je značná – což je štěstí, protože v jiných částech světa to není samozřejmé. Jenže dokud ti, kterých se to týká,

nebudou mít sami větší motivaci, tak to patrně příliš nepůjde. V Latinské Americe být indiánem typicky znamená ani ne tak etnickou či jazykovou příslušnost, ale spíše být chudý a negramotný vesničan a účastnit se náboženských festivalů (tj. většinou katolických s příměsí předkolumbovských tradic). Vnější pohled na latinskoamerických indiánech vidí naopak vospělou kulturu, nezávislou na evropské, a velmi ji oceňuje. Známým fenoménem se v poslední době stali andští indiánští hudebníci, které vidáme v evropských velkoměstech včetně Prahy. Bohužel, již se příliš přizpůsobili požadavkům doby, např. módě neošamanismu, a začali kombinovat andské a severoamerické prvky, zatímco jejich hudba je dnes již spíše špatná. A co na to řekne teolog, který tyto etnologické příspěvky poslouchal? Křesťanská zvěst je určena všem lidem ze všech kultur a není příliš závislá na konkrétních tradicích. Musíme umět rozlišovat, co pochází ze zjevení, a co jsou dodatky lidského rozumu. A multikulturní společnost znamená více pohledů na věc, lidé vzdělání v jiné kulturní tradici vidí jiné aspekty věci než my. V minulosti si misionáři neuměli příliš vážit tradičních hodnot původních civilizací; na druhou stranu, s křesťanstvím přinášeli vzdělání a pozvednutí životní úroveň. Dnešní doba však tradiční kultury oceňuje a křesťanské církve v tom nejsou výjimkou.

Pavel Benda

ZPRÁVY

Bohoslužba u Mikuláše
Pražská diecéze zve všechny sestry a bratry z Prahy, blízkého i vzdáleného okolí do chrámu sv. Mikuláše, kde bude 1. prosince od 10 hod. na 1. adventní neděli na slavnostní bohoslužbě uváděné v přímém přenosu Českou televizí vedené bratrem patriarchou a bratrem pražským biskupem zahájen **nový liturgický rok**. **red**

Pozvání na Vinohrady
Husův sbor v Praze na Vinohradech srdečně zve na **večer hudby a mluveného slova** v podání dvou významných osobností české kultury. Koledy v podání Štěpána Raka a texty K. J. Erbena, K. V. Raise, J. V. Sládka, F. Šrámka či V. Čtvrťka umožní spoluprožít nejkrásnější svátky roku v jedinečné atmosféře a navrátit se na chvíli k jejich kořenům. Vystoupení kytarového virtuosa prof. Štěpána Raka a mistra slova Alfreda Strejčka proběhne v prostorách Husova sboru 3. prosince od 19 hodin. Vstupné: 120 Kč. Vstupenky k dostání v den konání večera od 18 hodin v předsáli sboru. **red**

Doteky v Liberci
Náboženská obec naší církve v Liberci zve v pátek 13. prosince od 17.30 hod. na **adventní sekání** na faře (náměstí Českých bratří 35/2 Liberec V - Kristiánov). V jeho rámci proběhne derniéra, během níž se po 26 letech trvání rozloučíme s projektem „Doteky“ /Přijďte k nám pobejt (1987-96), Povídání o naslouchání

(1996-98), Dotýkání (1998-2000), Plochy poznání (2001-2012), Interview (2013). Hosté: Alfred Strejček, Petr Moos, František Novotný. Pozvání jsou i další hosté a protagonisté projektu z uplynulých let. Moderuje: Robert Tamchyna. Hudební doprovod: Věra Párysová. Scénář a režie: Stanislav Kubín. Srdečný dík patří všem, kdo v uplynulých letech věnovali projektu svou přízeň a podporu, zejména mediálnímu partnerovi projektu, měsíčníku Kalendář Liberecká. Projekt byl realizován s podporou MK ČR. Vstupné 80 Kč. Výtěžek je věnován na charitativní účely. **sk**

Koncert v Chlumci n. C.
Náboženská obec v Chlumci n. C. srdečně zve na **adventní koncert Evy Henychové**, který se bude konat první adventní neděli 1. prosince od 15 hod. v Husově sboru (Klicperovo náměstí 75). Dobrovolné vstupné bude věnováno na opravu vitrážových oken sboru. **Rostislav Kotrč**

Duchovní cvičení v Brně
Brněnská diecéze srdečně zve na **duchovní cvičení** (Diecézní středisko, Lipová 26, Brno, 2. - 4. prosince). Doprovázení: ThDr. Petr Šandera, Mgr. Eva Buttová. Info: www.cshbrno.cz. **M. Kubičková**

Přednáška o sektách
Zveme na přednášku ThDr. Martina Chadimy, Th.D., „**Sekty: rizika a nebezpečí**“. Přednáška proběhne ve středu 27. listopadu od 17.30 hodin

ve sboru CČSH v Červeném Kostelci (ul. Manželů Burdychových). **red**

Koncert na Starém Brně
Náboženská obec Staré Brno společně s o. s. Verbum et musica pořádá 27. listopadu v 18 hodin koncert pod názvem **Musica parva, aneb koncert na Starém Brně**. Sbor Betánie, Nové Sady 32a, Staré Brno. **red**

Pozvání do Pardubic
NO v Pardubicích zve na další setkání zájemců o historii 30. listopadu v 10 h v sálku na faře. Promluví PhDr. A. Prázný, Ph.D., z katedry filosofie Univerzity Pardubice na téma „**Komenský**“ a ThDr. K. Veverková, Th.D., z katedry církevních dějin a práva HTF UK na téma „**Konfesní Evropa v 16. a 17. století**“. **red**

Kalendář Blahoslav 2014
Připomínáme, že **kalendář Blahoslav na rok 2014 můžete zakoupit v prodejně Blahoslav (Wuchterlova 5, Praha 6) či objednat telefonicky (220 398 117) nebo e-mailem na adrese frantisek.brynych@csh.cz**. **red**

Advent v Rokycanech
NO v Rokycanech zve na **adventní pobožnosti** do evangelické modlitebny, vždy ve čtvrtek v 16.30 hodin. 5. 12. - káže ThDr. Radek Hobza 12. 12. - káže Mgr. Daniel Majer 19. 12. - káže Mgr. Jaroslava Švábová Na závěr liturgického roku 28. 11. bude hostem Mgr. Jitka Wendlíková. **rst**

Revitalizační seminář v Hradci

Pětačtyřicet duchovních a laiků se v sobotu 9. listopadu v Hradci Králové v prostorách Sboru kněze Ambrože aktivně zúčastnilo prvního diskusního semináře na téma **Revitalizace Církve československé husitské**. Přítomné svou účastí poctili profesor politické sociologie a náš nejznámější filosof Václav Bělohorský a docent Ivan Štampach, jejichž přednášky o smyslu a funkci křesťanských církví pro současnou společnost či o budoucnosti národní církve byly odměněny velkým potleskem a zadaly podněty k následné diskusi. Diskutovalo se rovněž po zprávě Pavla Tučka na téma **Úmrtnostní poměry CČSH dle sčítání lidu z roku 2011 a odluka členů od církve**. Zpráva byla perfektně připravena s využitím přehledných grafů. Radek Zapletal pak přítomným vysvětlil návrh nové organizační struktury církve. „Vycházíme-li z výsledků sčítání lidu 2011, tak za posledních deset let 28 % našich členů zemřelo, 32 % se k církvi nepřihlásilo. Ani věková struktura členstva není optimistická – nyní je 20 % starších 80 let a pouze 7 % mladších 14 let,“ mimo jiné uvedl Pavel Tuček a s humorem dodal: „Bude-li úbytek pokračovat procentuálně stejně, za deset let zbudou pouze duchovní.“ Jak však z jeho kompletních přehledů vyplývá, je velmi dobré, že v církvi stále mírně roste dobrovolnictví. „V posledních padesáti letech společnost sestoupila od Gloria Dei k chaosu Celebritas Dei. Úkolem náboženství dnes je obnovit GLORIA,“ rozebral a vysvětlil problém Václav Bělohorský. „Církev musí být poctivá a identická. Důležitá je osobní angažovanost ve spojení s Kristem,“ doplnil Ivan Štampach. Podnětné diskusní setkání bylo zahájeno i zakončeno společným zpěvem, modlitbou Otče náš a požehnáním. O celkovou zprávu i videozáznam je možné požádat na adrese: revitalizacni.seminare@email.cz **-ON-**

Ústřední rada Církve československé husitské vyhlásila vyhledávací řízení

a) na místo pracovníka/pracovnice personálního odboru.
Základní předpoklady: • minimálně středoškolské vzdělání s maturitou
• znalost obecně platných právních předpisů v oblasti personalistiky
• duchovní Církve československé husitské nebo členství v této církvi

b) na mzdovou účetní.

Základní předpoklady: • praxe v oboru minimálně 5 let
• uzavření pracovního nebo služebního poměru
• kladný vztah k CČSH
• nástup nejpozději 1. 1. 2014

Přihlášky s životopisem zasílejte na adresu ÚR CČSH, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00 nebo na e-mailovou adresu ustrednirada@csh.cz nejpozději do 30. listopadu 2013.

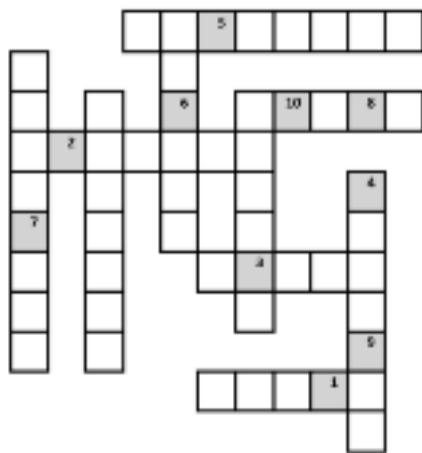
Koncerty u sv. Mikuláše

• 25. 11. - 20 hodin
Dvořák, Ravel, Charpentier, Vivaldi
New Prague Radio Symphony Collegium,
M. Zvolánek - trubka
• 26. 11. - 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák, Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus - varhany,
Y. Škvárová - mezzosoprán
• 27. 11. - 17 hodin
Pachelbel, Bach, Buxtehude
J. Prokop - varhany,
M. Laštovka - trubka
• 28. 11. - 17 hodin
Telemann, Bach, Mozart, Händel
F. Šťastný - varhany, cembalo,
V. Vlha - hboj
• 29. 11. - 12 hodin
Benefiční koncert - zdarma
Soubory z Rumunska, Polska, Slovinska, Dánska a JAR
• 29. 11. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
• 30. 11. - 14 hodin
Benefiční koncert - zdarma
Soubory z Česka, Maďarska a Polska
• 30. 11. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
• 1. 12. - 19 hodin
Vivaldi, Händel, Albinoni,
B. Rabas - varhany,
M. Kejmar - trubka, křídlovka

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

NA GOLGOTĚ

Vpisujte slova podle počtu písmen – zleva doprava a shora dolů.

8 písmen:
odpustit, zločinci

7 písmen:
losovat, pamatuj,
pravice

6 písmen:
levice, Mesiáš

5 písmen:
Lebka, místo, nápis

(Řešení z minulého čísla: Když vytrváte, získáte své životy.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6.

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@csh.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

